

ČASOPIS PRE CELÚ RODINU

manna

Jún 2021 | Číslo 45

NIE SI SPOKOJNÝ S TÝM,
ČO MÁŠ?

MÔŽEŠ DOSTAŤ VIAC

DÚFAJ A VER

JEŽIŠOVA SILA SA NEUMENŠILA

STRÁŽ SVOJE SRDCE

Žije vo mne KRISTUS

Galat'anom 2:20

„S Kristom spoluukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“

Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. Žije vo mne Ten, ktorý vydal sám seba za mňa. Aká veľká milosť pre každého človeka, že niekto tak miloval, že dal samého seba pre nás. Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. Keď príde ťažká situácia do tvojho života, spamätaj sa, že v tebe žije Kristus. Buď svetlo v tomto chladnom a tmavom svete. Preukazuj lásku, ktorú si spoznal skrze Ježiša Krista, a tak ľudia budú vidieť, že je niečo v tebe neobyčajné – a je to Kristus. Tento svet potrebuje lásku, potrebuje pokoj, radosť a mnohé veci, ktoré len Ježiš môže dať.

V 2. Korint'anom 5:14 hovorí, že, *„nás láska Kristova núti, ktorí sme usúdili toto: že ak jeden zomrel za všetkých, tedy všetci zomreli, a za všetkých zomrel preto, aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej sebe, ale tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych.“*

Či sa snažíš žiť pre Toho, ktorý zomrel pre teba? Či sa snažíš, aby ľudia videli a spoznali, že žiješ pre niekoho, kto vydal seba pre každého jedného z nás. Snažme sa, aby ľudia videli, že nežijeme pre seba, ale pre toho, ktorý vydal seba pre tento svet.

Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. Ev. Svätého Matúša 5:14: *„Vy ste svetlom sveta. Miesto ležiace hore na vrchu, nemože sa ukryť.“* Neskrývaj to svetlo, ale ukáž, že nežiješ ty, ale že žije v tebe Kristus. Žije v tebe niekto, kto dal samého seba pre nás. Snažme sa ukázať Krista, ktorý žije v nás, a šíriť tú lásku, ktorú sme my dostali. Po láske nás budú poznať, že sme Kristovi a že žijeme pre Neho.

Nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. Nepriateľ sa bude snažiť, aby uhasil to svetlo, ale nezabúdaj, že Ježiš Kristus zvíťazil a porazil nepriateľa. Nepriateľ nemá moc nad tebou, kým žiješ pre Krista. Už nežijem ja, ale žije vo mne Ten, ktorý premohol tento svet, ktorý porazil hrob a zvíťazil nad smrťou.

Samuel Mamojka

Nepriateľ nemá
moc nad tebou,
kým žiješ pre Krista.

editoriál

Vážení čitatelia,

vo svojich rukách držíte nové číslo časopisu Manna. Do týchto strán ste sa svojvoľne rozhodli nazrieť alebo snáď náhodou (íked' u Boha nejestvujú náhody) sa niekomu časopis dostal do rúk. Akokoľvek, ale ak nás niečo vábi a pobáda k čítaniu, ukazuje to na skutočnosť, že v srdci jestvuje túžba, žiadosť a dopytovanie sa po Bohu. Dovoľme preto, aby Boh, ktorý inšpiroval tieto riadky, prehovoril do nášho srdca, do našej situácie, do nášho života.

„Ved' Božie slovo je živé a účinné, ostrejšie ako akýkoľvek dvojsečný meč. Preniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje túžby a úmysly srdca“

(Židom 4:12).

Je toto čas, keď je naša myseľ zaťažená a obdobie, v ktorom sme najviac zaneprázdnení prácou, lebo sa všemožne snažíme využiť dlhé priaznivé dni. Zdá sa nám, že by sme premrhali čas, keby sme sa čo len na chvíľu zastavili a vyplí z toho návalu záležitostí. A preto nám ubúda sila, chuť a vôľa oddeliť sa pre Boha. Avšak Pán nás volá, aby sme trávili čas s Ním: *„Hľa, stojím pri dveriach a klepem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou“* (Zjavenie 3:20), a aby sme odpočívali v Ňom: *„Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie“* (Matúš 11:28).

Využime práve tento priaznivý čas. Dostali sme ho od Boha - vráťme ho Jemu. Nasmerujme svoju najlepšiu silu k Bohu, načúvajte, čo On hovorí, čo od nás žiada, kam nás posiela.

Hovor, Pane, tvoj služobník počúva!

Jana Záhorcová

Zodpovedná redaktorka

manna

Kresťanský časopis "Manna" je štvrt'ročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: "Manna"
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt.
Vychádza štyri razy do roka a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a.d.
Zodpovedná redaktorka: Jana Záhorcová
Technický redaktori:
Vladimír Struhár, Alen Kačanski
Jazyková korektúra: Anna Pintírová

Členovia redakcie:
Vladimír Červení, Jana Záhorcová,
Anna Širková, Anna Pintírová,
Vladimír Struhár, Alen Kačanski,
Vladislav Širka, Robert Mamojka,
Kristína Mamojka, Dávid Mamojka

Distribúcia pre Srbsko:
Sebastian Červení, mobil: 065/890-06-15,
e-mail: sebastian.cervenji1@gmail.com

Distribúcia pre Slovensko:
Ivan a Tamara Andrášik, mobil: +421949784221
e-mail: andrasikivan84@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina.
Jún 2021.
www.manna.org.rs

OBSAH

PEROM KAZATEĽA

3 Hľaď na veci Božimi očami

5 Stráž svoje srdce

7 Bod tvojho zúfalstva je bodom Božieho pôsobenia

PRE CELÚ RODINU

8 Boh mienil niečo lepšie

9 Čo znamená byť obrazom Božím?

11 Kresťanská pohostinnosť

14 Nie si spokojný s tým, čo máš?

NAŠA KAŽDODENNOSŤ

15 Dúfaj a ver

NA POSILNENIE

16 Viera zastavuje každý útok diablov

17 Boh bez hraníc

18 Stretnutie v Jeruzaleme

19 Povolanie k svetlu

NA ZAMYŠLENIE

20 Dva druhy pravdy

21 Bohu nezáleží na tom, kde si, ale ktorým smerom ideš

Hľad na veci Božími očami

„Všetko z hoviad, čo má rozdelené kopyto, a síce to, čo má rozdvojené kopytá a prežúva, budete jesť“ (3.Moj. 11:3) „Ani svine, lebo tá síce má rozdelené kopyto a má ho rozdvojené, ale prežúvať neprežúva; nečistou vám bude“ (1.Moj. 11:7). Text z 3. Mojžišovej uvádza predpisy pre Izrael ohľadom čistoty určitých zvierat. Oddiel uvádza dve kritériá, podľa ktorých sa určuje čisté a nečisté zviera, teda tie, ktoré sa smeli alebo nesmeli konzumovať.

1. vonkajšie kritérium – rozdelené kopytá
2. vnútorné kritérium – prežúva potravu

Zviera, aby bolo považované za čisté musí spĺňať oba tieto znaky. Niektoré zvieratá nespĺňajú ani jeden znak, napr. medveď. Niektoré zvieratá nemajú rozdelené kopytá, ale prežúvajú, napr. zajac. Spĺňajú vnútorný znak a vonkajší nie. Oddiel identifikuje iba jedno zviera, ktoré má rozdelené kopytá, ale neprežúva, teda spĺňa vonkajší znak, ale vnútorný nie. Okrem toho, dnes je známe, že neexistuje žiadne ďalšie zviera na planéte Zemi, ktoré by malo tieto charakteristiky. Ošípané sú jediné. Ošípaná na prvý pohľad, zdanlivo, vyzerá, že je čisté zviera, ale len

pohľadom dnu býva jasné, že prvý pohľad, prvý dojem je nesprávny a sviňa nespĺňa kritérium čistého zvieratá. Sviňa je teda duchovný obraz klamu, lži, podvodnosti, pokrytectva. Symbol plytkosti, povrchnosti. Symbol všetkého, čo na prvý pohľad vyzerá dobre, ale pri pohľade do hĺbky zistíte, že ide o nie až takú dobrú vec. Známe je porekadlo, ktoré hovorí, že nesúď knihu podľa obalu. Pretože nie je dôležité, ako tá kniha vyzerá, ale čo sa v nej v skutočnosti píše. Podobná situácia sa stala aj za čias proroka Samuela. Pred Samuela, keď prišiel do domu Izaiho pomazať nového izraelského kráľa, najprv predstúpili Dávidovi bratia, ktorí boli starší, silnejší, mohutnejší a v očiach ľudí možno lepší kandidáti na kráľa ako Dávid. Ale Hospodin hľadá hlbšie. Boží pohľad je bez predsudkov. „Lebo ja nehľadím na to, na čo hľadá človek, pretože človek hľadá na to, čo je pred očima, ale Hospodin hľadá na srdce“ (1.Sam. 16:7).

Božie slovo nás vyzýva nasadiť si Božie okuliare a Jeho pohľad na veci.

Takmer rovnaká vec sa stala, keď Dávid vyšiel bojovať proti Goliášovi. Nikto si nevedel predstaviť, že jeden pastier sa postaví bojovať proti obrovi, ktorý na prvý pohľad vyzeral neporaziteľný. Avšak iba na prvý pohľad. Dávid skutočne vedel, že ide v sile svojho Boha a že istotne zvíťazí. Nepodľahol prvému dojmu a predsudkom, ktorým všetci verili. Aby celá situácia bola takmer komická a bizarná, Dávidovi, chlapčekovi pastierovi, chceli nasadiť celú vojenskú železnú výbavu, v ktorej by bol neschopný bojovať. Robili to preto, že im bolo dôležitejšie ako Dávid vyzerá, od toho, kým on naozaj je. Bolo im dôležitejšie, aby vyzeral ako vojak, aby sa nehanbili, že poslali bojovať proti obrovi Goliášovi mladého pastiera oviec. Nepochopili tomuto princípu a neosvojili si Boží pohľad na veci. Práve tento pastier porazil obra. Pán Ježiš, kým chodil po zemi, túto pravdu vyučoval. *„Beda vám, zákonníci a farizeovia, pokrytci, pretože čistíte vonok pohára a misy, ale zvnútra sú plné lúpeže a nezdržanlivosti! Farizee, slepče, vyčisti najprv vnútro pohára a misy, aby bol čistý aj ich vonok! Beda vám, zákonníci a farizeovia, pokrytci, pretože sa podobáte hrobom, obieleným vápnom, ktoré sa síce zvonku zdajú byť*

krásnymi, ale vnútri sú plné umrlčích kostí a každej nečistoty. Tak aj vy, zvonku síce zdáte sa ľudom, že ste spravdiví, ale vnútri ste plní pokrytectva a nepravosti“ (Mt 23:25-28).

Pán Ježiš otvorene kritizoval farizejov, duchovných vodcov toho času, že sa správajú presne opačne od tohto princípu. Ježiš ich kritizoval, že im je dôležitejšie to, ako vyzerajú, od toho, v akom duchovnom stave sa v skutočnosti nachádzajú. Prirovnal ich k hrobom, ktoré zvonku, na prvý pohľad vyzerali pekne, ale hlbším pohľadom dovnútra zistíte, že ide o hroby. A v hrobach ležia mŕtvolky. Vo vnútri je smrť. Pán Ježiš sa nezaujíma o zovňajšok, ale hľadá na vnútro. Ježiša nezaujíma výzor, ale skutočný stav vecí. Je viac než isté, že Ho hĺbka poznania nezaujíma preto, aby nás odsúdil, ale preto, aby tam, kde hriech spôsobil smrť nám priniesol život a vyslobodil nás.

Božie slovo nás vyzýva nasadiť si Božie okuliare a Jeho pohľad na veci. V Jeho okuliaroch sa veci vidia jasnešie, presnejšie a do hĺbky. Vidí sa skutočný, verný obraz. Sme pozvaní hľadiet' ako Pán, a to v každej oblasti nášho života.

Vladimír Zima

STRÁŽ SVOJE SRDCE

Rimanom v 6:16 „*Či neviete, že komu sa vydávate za sluhov cieľom poslušnosti, že ste sluhami toho, koho poslúchate - buď sluhami hriechu na smrť buď sluhami poslušnosti na spravodlivosť?*“

Pavel apoštol napísal v liste Rimanom verše, ktoré nás učia, že človek sám rozhoduje, komu bude slúžiť. Slúžiť neznamená iba robiť nejakú prácu alebo byť na nejakej pozícii. Pavel nám odhaľuje, že slúžiť znamená byť poslušný, podriadený. Poslušnosť dáva človeka do pozície sluhu. Koho poslúcham - tomu slúžim.

Pavel tiež písal list svojmu synovi vo viere, Timotejovi: „*A vo veľkom dome nie sú len samé zlaté nádoby a strieborné, ale aj drevené a hlinené, a to jedny na česť a jedny na nečesť. Keby sa tedy niekto vyčistil od toho, bude nádobou na česť, posvätenou, užitočnou hospodárovi, prihotovenou ku každému dobrému skutku*“ (2.Timoteovi 2:20-21).

V 20.verši napísal, že sú rôzne nádoby. Vonok tých nádob je rôzny. Hlavná vec, podľa ktorej sa tie nádoby líšia, je to, čo sa v nich nachádza. My, ľudia sme ako nádoby. Niektoré sú na česť a niektoré na nečesť. Aj jedny, aj druhé sú použité, ale jedny na česť a druhé na nečesť.

Naše srdce obsahuje iba tie veci, ktoré vkladáme do neho. Nič iné sa tam nemôže nájsť okrem toho, čo čítame, počúvame a pozeráme. A to je to isté, čo aj Pavel napísal do Rímu. To, čo dovoľíme, aby bolo vložené do nás, na to budeme slúžiť. Ak by som do jednej nádoby položil zlato, tá nádoba by

mala veľkú hodnotu, a nedovolil by som, aby ju každý mal. Ak by som druhú nádobu použil na odpadky, tá nádoba by bola vonku, lebo veci, ktoré sú v nej nie sú príjemnej vône a tá nádoba by nemala takú cenu.

Keď Pán Ježiš bol na svadbe v Káne Galilejskej, po nejakom čase sa stalo, že nebolo viac vína. Avšak bolo tam šesť kamenných nádob, ktoré sa používali na oštieňovanie. Tie nádoby neboli čisté, pretože v nich bývala voda, v ktorej sa Židia umývali. Pán Ježiš povedal obsluhujúcim, aby tie nádoby naplnili vodou, a potom zanesli starejšiemu. Voda sa premenila na víno a starejší povedal, že to víno je dobré. Síce to boli nádoby na nečestnú spotrebu, keď ich Pán Ježiš použil, z nich vyšlo dobré víno.

Aby z našich srdc vyšli dobré skutky, potrebujeme Pána Ježiša. Často sa v našom srdci nájdu veci, ktoré by sme nechceli, aby tam boli. Boh cez svoje slovo ukazuje, že nie je spravodlivého na zemi. Všetci potrebujeme Pána Ježiša každodenne. Iba Pán Ježiš má moc, aby zmenil naše srdcia, aby ich očistil a aby sme mohli byť použítí na česť. Teda, sami si volíme, čo bude v našom srdci, na čo budeme použítí, aká bude naša hodnota. A to všetko závisí od toho, koho poslúchame.

Pán Ježiš tu hovoril o srdci človeka nasledovne: „*Hľa, vyšiel rozsievač, aby rozsieval. A keď rozsieval, niektoré zrnká padly vedľa cesty, a prišli vtáci a sozobali ich. A iné padly na skalnaté miesta, kde nemaly mnoho zeme, a hneď vzišly, pretože nemaly hĺbokosti zeme; ale keď vyšlo slnce,*

|| „V srdci som skryl tvoju reč, aby som proti tebe nehrešil.“ Žalm 119:11

Ty rozhoduješ, či budeš nádoba na česť, alebo nečesť.

vyhorely a preto, že nemaly koreňa, vyschly. A iné padly do trnia, a trnie vzrástlo a udusilo ich. A zase iné padly na dobrú zem a vydaly užitok, niektoré sto, niektoré šesťdesiat a niektoré tridsať“. (Matúš 13:3b-8)

V našom srdci sa odohráva hlavná úloha. Kvalita pôdy nikdy nezávisí od rozsievачa. Jestvujú rôzne situácie, ale iba dve úrody. Keď Božie slovo príde požehnať môj život, na mne záleží, aby moje srdce bolo ako tá štvrtá pôda - prichystaná pre slovo - aby mohla priniesť úrodu.

Vo svojom každodennom živote človek vyhľadáva požehnanie, blahobyť, zdar v práci a chce napredovať. Avšak v tom všetkom si musí dať pozor na svoje srdce. V knihe Príslovia sa píše: *„Predo všetkým čo treba strážiť, stráž svoje srdce lebo z neho pochádza život.“*

„Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožných, na ceste hriešnikov nestojí a na stoličici posmievačov nesedí. Ale má záľubu v zákone Hospodinovom a o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou. A bude jako strom, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva svoje ovocie svojim časom, ktorého list nevädne, a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu“ (Žalm 1:1-3).

Dosiahnuť blahoslavenstvo alebo žiť dobrý život nemôžem, ak si pýtam radu od bezbožného, ak idem cestou, ktorou idú hriešnici, alebo keď dovolím, aby posmievači budovali môj charakter. Tou cestou nikdy neprídem po blahoslavenstvo. Ale keď moje srdce bude mať záujem o zákon, o Božie slovo, vtedy budem donášať užitok, budem plný života a poslúžim na česť svojmu Bohu.

Timotej Vedej

Bod tvojho zúfalstva je bodom Božieho pôsobenia

Sme svedkovia, že v poslednom čase máme stále viac motivačných rečníkov, ľudí, ktorí vám hovoria, že svojou námahou a svojou prácou môžete dosiahnuť veľké veci. Ľudia, ktorí hovoria, že ak dostatočne veríte v seba, nič vás nemôže zastaviť na ceste k veľkým veciam. Síce na tom nie je nič zlé, keď máte sebadôveru v to, čím vás Boh požehnal - talentov, ktoré vám Boh dal, je tu hrozba, že si začneme myslieť, že Boha viac nepotrebujeme. Ale práve o tom Ježiš hovoril, čo je aj zapísané v evanjeliu podľa Jána 15:5 „*Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.*“

Je veľké požehnanie v tom, keď zložíme svoju nádej v Ježiša. Keď svoj život podriadime Jeho slovu. Keď si uvedomíme, že je On začiatok a koniec nášho života, našich schopností a talentov.

Jednou príležitosťou sa učeníci nachádzali na loďke uprostred mora, keď znenazda
nia prišla veľká búrka.

Ježiš unavený zaspal a učeníci si všimli, že sa loďka veľmi rýchlo plní vodou. Boli to skúsení rybári, ľudia, ktorí celý svoj život strávili na lodi, ale teraz videli, že rýchlo smerujú k záhube. A Ježiš spal. Tu prichádzame po otázku: Prečo Ježiš zaspal, keď vedel, že príde búrka a že sa všetci nájdu v nebezpečenstve? Odpoveď je veľmi jednoduchá. Loďka, v ktorej sa nachádza Ježiš nemôže potonúť. Ak toto pretočíme do nášho života, môžeme povedať, že človek, v srdci ktorého sa nachádza Ježiš, nemôže zahynúť. Možno sme ho umiestnili na okraj nášho života a nechali Ho tam zaspáť, možno sme aj zabudli naňho. A možno práve preto Ježiš dovoľuje, aby prišli búrky do nášho života, aby sme sa spamätali, že je niekto, kto môže riešiť situáciu, aby sme pochopili, že naše schopnosti a naše talenty nie sú dostatočné. Možno nás Ježiš privádza do bodu zúfalstva, aby On mohol pôsobiť.

Ladislav Širka

Človek, v srdci ktorého sa nachádza
Ježiš, nemôže zahynúť.

BOH BOH

mienil niečo lepšie

„Sme už celkom vychudnutí a nič iné nevidíme, iba mannu.“

Numeri 11:6

Tak to bolo a tak to býva. Kým Izraelci už nič iné nevideli, len mannu, Mojžiš videl chrbát Božej slávy. Izraelci už nevideli slávny exodus z Egypta, slobodu, zázraky, Boha všemohúceho. Už videli iba mannu a zunovala im. Na druhej strane, Mojžišovi akoby manna nebola ani potrebná. On sa 40 dní a 40 nocí postil v Božej prítomnosti. A to nielen raz, ale viackrát! Izraelci sa sýtili mannou a už im ten pokrm zunoval. Mojžiš sa postil, nejedol a trávil čas v sláve Božej a nezunovalo mu.

Tak to bolo a tak to býva. Keď túžime, hľadáme, pozeráme, žiadame si iba to fyzické, budeme to mať, dívať sa na to, bývať s tým, bude nám pred očami. A zunuje nám. Potom, pravdepodobne, začneme reptáť, byť nespokojní a budeme si myslieť: „Ako je možné, že ma Boh sem doviedol, na toto miesto a unavený som z toho?“ Nestačí počuť o sláve Božej, do slávy sa musíme tlačiť. Ak je potrebné nejest', nepiť, nespáť, ale ak to budeme robiť z celého srdca, Boh nám dá odpočinok a ukáže sa nám. Izraelcom nestačilo už nič, pretože nemali záujem o Božie srdce. Ani sloboda, ani zázraky, ani nadprirodzená starostlivosť, ani nesmierna Božia láska, ani manna, ani mäso, ani voda zo skaly, ani ohnivý stĺp, ani oblakový stĺp. A Mojžiš? Nepil, nejedol, nespál, bol osamelý iba na to, aby uvidel chrbát Božej slávy. A to ho natoľko zmenilo, že mal nadprirodzenú múdrosť, silu, odvahu. Mojžiš miloval Boha. Izrael miloval veci. A čo milovali, to mali.

Tak to bolo a tak to býva. Čo milujeme, po tom budeme túžiť a nakoniec nás naša túžba buď zabije, alebo zachráni. Izraelci nevošli do svojej úplnej slobody. Mojžiš nevošiel do zaslúbenej zeme, ale neskončil ako Izraelský národ. Mojžiša pochoval sám Boh. Zasa a zasa bol osamote s Bohom. Nevieme, čo v tej chvíli uvidel a aké slová Boh vyslovil, ale to musela byť predivná chvíľa! Vieme, že ho Boh na sklonku jeho života veľmi pochválil. A neskôr, oveľa neskôr, ho položil na vrch premenenia so svojim Synom Ježišom a Eliášom. To boli ľudia, ktorí nereptali a netúžili po pokrme, ale sa veľa postili, často nespali, slúžili neúnavne ľuďom, ktorí si ich dostatočne nevážili, počuli hlas Boží a rozoznávali pokyny.

A trávil svoj život v prítomnosti živého Boha, a preto vedeli Boží zámer pre ľudstvo. Taká poslušnosť doviedla dejiny na ten vrch premenenia, kde sa začali odohrávať neuveriteľné veci.

Tak to bolo a tak to býva. Prosperita patrí ľuďom oddaným. Prosperita Božej prítomnosti, slávy, Božích snov a zjavení, povolání konať dielo, ktoré mení históriu, sily slúžiť ľuďom znova a znova. A ak, ako Izrael, túžime po zdanlivej prosperite jedla a pitia, dostaneme ju. Avšak, potom niet divu, že nepočujeme Boží hlas a nedokážeme sa postiť jeden deň. Ešte nám dokonca aj zunuje tá viditeľná prosperita a zistíme, že to pre život nestačí a zomrieme.

Tak to bolo a tak to býva. Každý človek raz zomrie. Avšak rozdiel urobí jedna vec – môžeme zomrieť nasýtení hmatateľnými, fyzickými vecami alebo nasýtení Božou prítomnosťou.

Tak to bolo a tak to býva. Ak sme nezažili každé prisľúbenie, a držali sme sa blízko Boha, to je preto, lebo mienil niečo lepšie. Mojžiš zem neuvidel, ale stalo sa mu ešte lepšie. Izrael zažil mnoho a nevidel nič, iba mannu, pretože bol slepý vidieť Boha.

Tak to bolo a tak to býva. Môžeme sa dívať na svet vôkol nás a unaví nás to. Môžeme zažiť okamih záblesku slávy Božej a oživí nás to.

My rozhodujeme, či vďaka našej poslušnosti, oddanosti a túžbe po Božej prítomnosti prideme po bod zvratu dejín, kde sa začnú stávať neuveriteľné veci budúcnosti, že začneme urýchľovať Pánov príchod.

Anna Pintírová

ČO ZNAMENÁ BYŤ obrazom Božím?

Čo znamená byť človekom?

Raz sa nás na jednom kresťanskom teambuildingu pýtali, ktorá časť Biblie je nám obľúbená a museli sme k tomu dať aj argument. Niektorí pastori a kazatelia sa ihneď vyjadrili, že Nový zákon, lebo hovorí o spasení a sú tam evanjeliá, a pod. Ja som bol medzi menšinou, ktorá sa vyjadrila, že Starý zákon. Keď sme to mali odôvodniť, tak môj argument bol, že je to preto, lebo Ježiš čítal a citoval Starý zákon, a tiež preto, lebo verím, že Nový zákon je len komentár Starého zákona. A preto, chcem začať odpoveď na otázku, čo znamená byť obrazom Božím hneď od začiatku Biblie.

Fráza „Boží obraz“ sa v knihe Genezis vyskytuje niekoľkokrát:

Genezis 1:26-27 *„Potom riekol Boh: Učinnme človeka na svoj obraz, ... Tak stvoril Boh človeka na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril; ako muža a ženu ich stvoril.“*

Genezis 5:1 *„Toto je zoznam Adamových pokolení: Keď Boh stvoril človeka, učinil ho na Boží obraz. Ako muža a ženu ich stvoril; keď ich požehnal, v deň ich stvorenia dal im meno Človek.“*

Genezis 9:6-7 *„Ak niekto prelieva ľudskú krv, tomu nech človek preleje jeho krv, lebo Boh učinil človeka na Boží obraz. Vy však plodte a množte sa, hýbte sa na zemi a množte sa na nej.“*

Ak dôkladne čítame tieto pasáže, v ktorých sa táto fráza vyskytuje, môžeme vidieť, že tento názov sa nikdy:

- nepoužíva u žiadneho iného pozemského tvora,
- nikdy sa neopisuje ako niečo dané ľuďom podľa zásluhy
- a nie je nejako dosiahnuteľné postupom času.

Inými slovami, nech už „obraz Boha“ znamená čokoľvek, znamená to, že ho okamžite vlastnia všetky ľudské bytosti rovnako a odlišuje to ľudí od všetkého ostatného stvorenia.

Ako identifikáciu Božieho obrazu teológovia navrhujú: inteligenciu, racionalitu, emócie, slobodnú vôľu, vedomie a schopnosť komunikovať alebo sa modliť... Všetky tieto atribúty závisia od mozgových funkcií, a preto ich nemá človek okamžite k dispozícii pri narodení (musia sa vyvíjať postupne).

Fetus alebo plod v maternici nevykonáva žiadnu z týchto schopností. Ak sa dieťa narodí s poranením alebo postihnutím mozgu, nedá sa povedať, že by nemalo Boží obraz. Strata týchto schopností v starobe tiež nemôže znamenať stratu statusu obrazu Božieho. Pre takéto myšlienky neexistuje biblický precedens, pretože neexistujú verše, ktoré by podporili, že obraz Boha sa postupne rozvíja.

Je to dar Boha ľuďom, právo a status každého človeka a dostávame ho narodením.

Okrem toho, Boží obraz tiež neznamená vlastníctvo duše alebo ducha. Tento názor v skutočnosti podkopáva samotný biblický text. Hebrejské pojmy nephesh a ruach (často sa prekladajú ako „duša“ a „duch“) v skutočnosti nie sú samostatnými vecami, pretože biblický text používa oba pojmy zameniteľne, na opísanie vedomého života: ľudské emócie, intelekt, myseľ. Okrem toho z Biblie vieme, že obidva tieto pojmy popisujú aj zvieratá (Gn. 1:20-21; Kaz. 3:21), pretože zvieratá majú vedomý život, aj keď nižšiu formu vedomia ako ľudia.

Napokon, Boží obraz sa nevzťahuje na fyzickú formu alebo vzhľad. V akej podobe „vyzerá“ Boh? Prečo si vybral výzor dospelého človeka? Skutočne máme obraz iba vtedy, keď sme dospelí? Čo ak má človek deformácie alebo príde o končatinu, je stále na obraz Boží?

Ako teda chápeme, že božský obraz nesie spôsob, ktorý o tieto problémy nezakopne, a napriek tomu bude v súlade s popisom v Genezis?

Kľúčom je hebrejská gramatika. Bodom obratu je význam predložky vo vzťahu k slovnému spojeniu „na Boží obraz“.

V slovenčine používame predložku „na“ na označenie mnohých rôznych slovných spojení. To znamená, že „na“ neznamená vždy to isté, keď použijeme toto slovo. Napríklad, keď poviem „dajte riad „na“ odkvapovač“, používam predložku miesta. Ak poviem: „Rozbil som zrkadlo na kúsky,“ používam to na označenie výsledku nejakej akcie. Ak poviem: „Pracujem „na“ vzdelávaní ľudí,“ použijem predložku na to, aby som ukázal, že pracujem ako učiteľ alebo niektorá podobná vzdelávacia funkcia.

Tieto príklady nás smerujú k tomu, čo znamená hebrejská predložka preložená v Genezis 1:26. Ľudstvo bolo stvorené na Boží obraz. Ak si predstavujeme obrazovanie ako sloveso alebo funkciu, má tento preklad zmysel. Sme stvorení na to, aby sme predstavovali Boha, aby sme boli jeho predstaviteľmi. To je to, čo sme podľa definície. Obraz nie je schopnosť, ktorú máme, ale stav. Sme Božími zástupcami na zemi. Byť človekom znamená predstavovať Boha.

Preto po Genezis 1:26-27 nasleduje to, čo teológovia vo verši 28. nazývajú „mandát panstva“. Verš nás informuje, čo Boh chce, aby sme boli na tejto planéte. Máme vytvoriť viac zobrazovačov („byť plodní a množiť sa ... naplniť“), a máme dohliadať na Zem riadením a využívaním jej zdrojov v prospech všetkých

ľudských predstaviteľov („podmaniť si“ „vládnuť“).

Hebrejská predložka preložená „na“ môže niekedy znamenať „ako“ čo znamená funkciu alebo stav. To znamená, že možno povedať, že ľudstvo bolo stvorené „ako“ Boží obraz. Ľudia sú stvorení ako Boží predstavitelia - fungujú ako Boží zástupcovia. Podľa tohto názoru obraz Boha nie je vlastnosťou človeka, ale čím človek je. Každý človek, bez ohľadu na jeho vývojový stupeň, je predstaviteľom Boha. Toto zobrazovanie nevyplýva z fyzických alebo duchovných schopností; skôr to pochádza z toho, že sme stvorení ako Boží obraz.

Boží obraz: Ježiš, dokonalý Boží obraz

Tento prístup - to, že obraz nie je schopnosťou alebo atribútom, ale tým, čím v skutočnosti človek je - nám pomáha pochopiť novozákonné používanie zobrazovacieho žargónu. Nie náhodou je Ježiš opísaný ako Boží obraz a veriaci majú Ježiša reprezentovať - inými slovami zobrazovať.

Do pozornosti Vám chcem dať 2 pasáže: 2.Kor. 4:4 a Kol. 1:15. Ježiš bol vtelením Boha Starého zákona. Bol Bohom v podobe (obrazu a podoby) človeka. Keď bol Ježiš „zjavený ako človek“ (Fil. 2:7; porovnaj Fil. 2:1-11), Ježiš ľuďom zobrazoval Boha. Bol konečným predstaviteľom Boha v ľudskej podobe. Tento koncept však znamená viac, veriaci sú určení na to, aby sa prispôbili obrazu Boha, Ježiša Krista (Rim. 8:29). To neznamená, že veriaci budú vyzeráť ako Ježiš v nebi, ide skôr o to, že jedného dňa budú všetci veriaci ako Ježiš. Až do toho dňa sa teraz snažíme žiť ako žil Ježiš - reprezentovať ho tj. zastupovať ho v tomto živote. Boh chce, aby sme ho zastupovali tak, ako ho zastupoval Ježiš. Šablónou toho, čo to znamená, je samotný Ježiš - dokonalý predstaviteľ Boha. Toto je pre nás postupný, celoživotný proces. Ako hovorí Pavol: „A my všetci, so zjavenou tvárou, odrážajúcou Pánovu slávu, sme premieňaní na ten istý obraz od slávy k sláve, rovnako ako od Pána, Ducha“ (2.Kor. 3:18) a „Tak ako sme niesli obraz jediného človeka, ktorý je vyrobený zo zeme, budeme niesť aj obraz nebeského“ (1.Kor. 15:49).

Kresťanská pohostinnosť

Je to v podstate ochota zdieľať svoj život s druhým človekom

1. Petrova 4:9: „*Buďte pohostinní jeden naproti druhému bez reptania.*“

Prijímanie hostí je viac ako len príjemnou súčasťou rôznych rodinných sviatkov – je centrálnou kresťanskou tradíciou. Pohostinnosť nás nenakŕmi iba; má obrovský duchovný význam. Je odrazom Božieho kráľovstva na zemi.

Ako to bolo kedysi

Ranokresťanská tradícia pohostinnosti stojí na bohatom biblickom a historickom základe. Abrahám pripravil v Starom zákone veľkú hostinu pre troch cudzích mužov, ktorí prišli k jeho stanu. Neskôr zistil, že to boli anjeli, ktorí niesli zvesť, že po rokoch neplodnosti sa jemu a Säre narodí syn. Host' bol vnímaný ako možný Boží posol a jeho prítomnosť v dome bola požehnaním a príslubom. Židovský národ, ktorý vyšiel z Egypta, bol sám spoločenstvom na ceste a starostlivosť o cudzincov bola súčasťou zákona Izraelitov.

Nový zákon sa z veľkej časti odohráva okolo stola. Ježiš a jeho učeníci často prijímajú pozvania do domovov druhých. Ježiš je sám hosťiteľom, keď rozmnožuje chleby a ryby. Pred svojou smrťou vystrojil poslednú večeru a po svojom vzkriesení dokonca pripravuje učeníkom raňajky. V známej časti Matúšovho evanjelia Ježiš hovorí, že on sám je prítomný v každom hladnom, smädnom, nahom či pocestnom. V podobenstve o Samaritánovi zase výrazne rozširuje vtedajšie chápanie blížneho aj to, voči komu máme zodpovednosť. Keď sa pýtame, komu by mala byť určená naša pohostinnosť, Ježiš nám nedáva ľahkú odpoveď: medzi cudzincom a blížnym niet rozdielu.

Raní kresťania žili pohostinnosť v podmienkach, kde sa domácnosť prekrývala s cirkvou. Veľká domácnosť, v ktorej spolu žilo niekoľko generácií rodín, služobníctva a ich rodín, bola zároveň aj malým cirkevným zborom. Ten pravidelne poskytoval nocľah rôznym cudzincom. Starostlivosť o potreby ľudí na cestách, chudobných, prenasledovaných kresťanov, ale aj vzácných hostí bolo žitím

evanjelia, ktorému uverili – prijatím blížneho ako Krista.

Veľké domácnosti boli miestom, kde sa tvorila ekonomická hodnota. Rodina spolu obrábala pole, vykonávala remeslo či obchodovala. Zároveň sa v tom istom priestore starala o deti, starých, chorých, umierajúcich aj chudobných. Ani vtedy neprijímala do svojho domu kohokoľvek – neznámy cudzinec sa najskôr musel stať známym cudzincom.

To sa mohlo stať pri mestskej bráne, kde sedeli starší a zástupcovia jednotlivých domácností. Tam sa prišli cudzinci predstaviť a vysvetliť svoju situáciu. Takto miestna komunita spoločne riešila, ako zladit' potreby jednotlivých núdzných aj bezpečnosť hostiteľov. Pohostinnosť bola zodpovednosťou celej komunity – o službu sa delili viaceré domácnosti či spoločenstvá.

S postupným širokým prijatím kresťanskej morálky sa pohostinnosť začala v štvrtom a piatom storočí inštitucionalizovať. Začali vznikať hostely a hotely, hospice aj nemocnice (hospitals), ktorých koreň slova je priamo odvodený od anglického slova hospitality (pohostinnosť). Domáca starostlivosť o tých, čo pohostinnosť potrebovali, sa tak postupne vytratila.

S inštitúciami však prišla aj postupne sa prehľbujúca vzdialenosť medzi poskytovateľom služby a prijímateľom. Z pohostinnosti sa stala profesia: pracovný úväzok, ktorý má začiatok a koniec aj obmedzenú zodpovednosť.

Nezabúdajte na pohostinnosť, lebo ňou niektorí, nevediac, pohostili anjelov.

Ako to funguje dnes

Dnes sú naše domácnosti prázdne. Keby nám aj niekto počas dňa zazvonil, nemá mu kto otvoriť, aj kvôli bezpečnosti, ak je to cudzinec, neznámy alebo nikto nie je doma. Rodičia odchádzajú na celý deň za prácou, deti za školou a krúžkami. Seniorov a ľudí s postihnutím sme dali do opatrovateľských ústavov, zomierajúcich do hospicov. Ľudí na cestách posielame do hotelov a chorých do nemocníc či zariadení pre dlhodobu chorých.

Tiež, naše domácnosti sú dnes najmenšie, aké kedy boli. Vytvorili sme si malé domovy, kde hosť narúša ich intimitu. Ak je doma mama s deťmi alebo sama žena či starší človek, je nepredstaviteľné, aby k sebe domov pustili niekoho menej známeho. Nemáme priestor, kde by sme mohli prijať počestného či núdzneho, často ani hosťovskú izbu pre rodinu.

Stredom domácnosti je u mnohých gauč a televízor, nie stôl na prijímanie hostí. Naše domácnosti sú také čisté a draho zariadené, že si do nich ľudí z iného prostredia nevodíme často. Mestá aj dediny sme rozdelili na zóny podľa socioekonomickej triedy. Mestské brány zanikli, no pribudli zamknuté brány na panelákoch či ohradené skupiny domov a vrátníci.

Tak sa stalo, že našich blížnych – tých, ktorí nie sú z našej najužšej rodiny či spoločenstva, no pohostinnosť potrebujú a túžia po nej – nemáme kde stretnúť a kam zobrať. Neznámi cudzinci sa nám nemajú ako prihovoriť a stať sa blížnymi. Pohostinnosť v plnom zmysle slova dnes praktizujú najmä niektoré kresťanské komunity či spoločenstvá, no väčšina bežných ľudí stratila spôsob, ako pohostinnosť v celej jej šírke, kráse, ale aj náročnosti môcť žiť, aj keby sme chceli.

Ako znova obnoviť tradíciu pohostinnosti?

Prvým krokom je návrat k vnímaniu pohostinnosti v celej jej šírke a dôležitosti – že je základnou identitou kresťana. Keď vnímame pohostinnosť ako zabávanie hostí, náš dom nebude nikdy pripravený. Pohostinnosť je v konflikte s viacerými súčasnými hodnotami, priniesť naspäť ju môže len naša úmyselná snaha a, ako inak, prax.

Pohostinnosť je v prvom rade postojom srdca. Je to ochota zdieľať svoj život s druhým človekom. A zároveň aj schopnosť odložiť to, čo mám naplánované, kvôli človeku, ktorý ma potrebuje. Možno sa nám zdá, že vieme náročnejšie životy ako prví kresťania, ktorí mali na pohostinnosť viac času. Ale aj v prvých storočiach znamenala pohostinnosť ochotu dať sa vyrušiť. Pohostinnosťou tak dnes môže byť aj telefonát – na chvíľu odložiť to, čo robíme, a vyjadriť dôstojnosť človeku, ktorý volá, tým, že sa naňho plne sústredíme. Alebo zastaviť sa a vypočuť si človeka, ktorý nás na ulici o niečo prosí.

Naším mestám a dedinám často chýba miesto, kde by sme mohli cudzincov mimo našej bubliny stretnúť. Výzvou je takéto miesta opäť vytvoriť. Možno to budú fyzické priestory, napríklad ak cirkevný zbor zariadi osobitnú miestnosť, kam môžu prichádzať tí, čo potrebujú rozhovor a ponúknuť im čajom, kávou, šťavou a najmä porozumením. A tak im môžeme svedčiť o radostnej zvesti – evanjeliu a privádzať ich ku Kristu.

Koho pozývať?

Už od začiatku bola Ježišova pohostinnosť proti vtedajším kultúrnym zvyklostiam. Mnohí boli pobúrení tým, do akých domácností vstupoval a s kým jedol. Ježiš svojou pohostinnosťou rušil zabehané spoločenské normy – hodným prijatia sa stal Žid aj Grék, obrezaný aj neobrezaný, otrok aj slobodný.

Pohostinnosť môžeme priniesť na miesta, kde jej niet. Tým, že k druhým, napríklad bezdomovcom, tým čo utekajú pred násilím, prinesieme jedlo a nápoj, by naša pohostinnosť určite dobre prišla.

Možno v našom najbližšom okolí máme aj ďalšie skupiny či jednotlivcov, ktorým môžeme otvoriť dvere. Možno sú to osamelí susedia, alebo tí, čo sa len nedávno prisťahovali; samotári, ktorí sa cítia mimo života rodín. A možno sú to smutní stredoškólači, unavení vysokoškólači či vyhorení dospelí.

Dnes často hostíme najmä tých, ktorých prijať je česť a vlastne náš prospech. Alebo tých, o ktorých vieme, že nás pozvú nabudúce. Aby pohostinnosť nebola vyjadrením moci a potvrdením existujúcich pozícií, môžeme sa aktívnejšie zamerať na tých, ktorí nie sú až takí zaujímaví, sympatickí či ktorých pozvanie nám na prvý pohľad nič neprinesie. „*Keď chystáš hostinu, pozvi chudobných, mrzákov, chromých a slepých. A budeš blahoslavený, lebo oni sa ti nemajú čím odplatiť*“ (Lukáš 14:13-14).

Možno však budeme prekvapení. Ľudia, ktorí pohostinnosť žijú doslova, tvrdia, že hostitelia sú tí, ktorí odídu obohatení. Naši hostia, nech už sú v akejkoľvek situácii, sú pre nás darom. Poďme teda začať veľa pozývať a veľa vítať, pohostiť. Napriek zmeneným spôsobom bývania v dnešnej dobe, iste nájdeme skromný kútik v našom byte alebo dome, kde by sme mohli prijať hosťa, ktorý nepotrebuje až taký komfort. Iste máme možnosť aj ponúknuť ho obedom alebo večerou. Len sa netreba vyhovárať, že nemáme dostatočne luxusne zariadené bývanie, alebo nie sme až takí zruční vo varení. Dôležitá je ústretovosť a láska k blížnemu. Tiež získavanie a pestovanie priateľstiev, ktoré v posledných časoch tak veľmi chýbajú.

Židom 13:2: „*Nezabúdajte na pohostinnosť, lebo ňou niektorí, nevediac, pohostili anjelov.*“

Anna Andrášiková

*Dôležitá je ústretovosť
a láska k blížnemu.*

*Získavajme a pestujme
priateľstvá, ktoré v
posledných časoch tak
veľmi chýbajú.*

NIE SI SPOKOJNÝ S TÝM, ČO MÁŠ?

Mnohokrát máme tendenciu porovnávať sa s inými a vidieť seba ako menej hodných, menej schopných a pozeráme sa na život, že nie je až taký férový. Často je to aj pravda - podľa našich meradiel a chápania, on nie vždy je férový. Nespokojnosť a horkosť nám však nikdy nepomôžu, aby sa vylepšilo to, čo sme a máme. Práve preto prvý bod k tomu, aby sme dostali viac ako máme teraz, je naučiť sa zatvoriť si ústa, zastaviť negatívne myšlienky a vzbudiť v sebe povďačnosť, aj keď sa tak necítíme. Nespokojnosť a spokojnosť zväčša nemajú dočinenia s tým, čo máme, akí sme a čo sa nám stáva, ale s postojom, ako pristupujeme k životu. Napríklad, dvaja ľudia môžu robiť na tom istom pracovnom mieste a jeden z nich svoj deň na práci opíše ako peklo na zemi, kým ten druhý povie, že je vďačný Bohu, že má prácu a že sa mu tam celkom dobre vodí. Istotne ste mali také skúsenosti. Pravdepodobne tá práca nie je dokonalá, má aj prednosti, aj nedostatky. Ale čo o nej budete počuť, závisí iba od toho, koho sa opýtate. Rovnako platí aj keď hovoríme o upratovaní domu, vychovávaní detí, o zbore, mládeži, škole a tak môžeme vnímať aj seba a schopnosti, ktoré nám Boh dal.

Ďalej, keď si uvedomíme, že povďačnosť pre to, čo sme a máme, je nevyhnutná, musíme si uvedomiť princíp, ktorý nám Ježiš zanechal v podobenstve o hrivnách.

„A ten, ktorý dostal päť hrivien, odišiel hneď, zarábala nimi a vyrobil druhých päť hrivien; podobne i ten, ktorý dostal dve, získal druhé dve“ (Matúš 25:16-17).

Každý, kto pracoval s tým, čo mu bolo zverené, získal viac. Možno vám je teraz jasnejšie, prečo najprv musíš byť povďačný a spokojný s tým, čo si a čo máš. Jediná cesta napred a cesta k získaniu niečoho nového, lepšieho je pracovanie s tým, čo ti je už zverené.

Povďačnosť pre to,
čo sme a máme,
je nevyhnutná.

Aby si dostal viac, musíš si vážiť a milovať to, čo už máš. Potom sa aj naučíš robiť s tým až po vrchol tvojich schopností a dostaneš ešte viac a lepších vecí a talentov od Pána.

Mnohokrát sa stotožníme so sluhom, ktorý dostal jednu hrivnu a na nejaký spôsob súcitíme s ním, lebo dostal najmenej a rozumieme, prečo sa vzdal. Vlastne s tým uspokojujeme seba a svoje svedomie. Ale pravda je, že ani ten nedostal málo. Číslo jeden je malé, ale jedna hrivna konvertovaná do dneškej hmotnej (peňažnej) hodnoty vôbec nie je málo. Takisto talenty, schopnosti a situácie, do ktorých Pán položil každého jedného z nás, nie sú malé, bezcenné a poľutovaniahodné. Never tomu nepriateľovmu klamu! Božie slovo nám hovorí nasledovne:

„A opäť iné padlo do dobrej zeme a vydalo úžitok vzhádzajúc a rastúc, a donieslo niektoré tridsať, niektoré šesťdesiat a niektoré sto“ (Marek 4:8).

„A zase iné padly na dobrú zem a vydaly úžitok, niektoré sto, niektoré šesťdesiat a niektoré tridsať“ (Matúš 13:8).

Všimnime si, ako dvaja evanjelisti zaznamenali, že úžitok z dobrej pôdy môže mať tendenciu vzrastu: 30-60-100 (Marek), ale aj tendenciu úpadku: 100-60-30 (Matúš).

Nie je dôležité, či sa ti ihneď na počiatku darí a máš pocit, že donášaš stopercentný úžitok, či ťa ľudia vidia ako zvláštneho, talentovaného, jedinečného... Všetko to môžeš premarhať, ak budeš nedbanlivý a nevďačný pre to, čo si dostal a pozíciu, do ktorej ťa Boh postavil. To, čo budeš vidieť je úpadok, a aj ak si začal s piatimi hrivnami, skončíš bez hrivien. Taktiež, ak cítiš, že je tvoj začiatok malý, ak zostaneš verný Pánovi, disciplnuješ svoj jazyk a myšlienky k povďačnosti a pokračuješ pracovať s tým, čo ti je zverené, istotne budeš rásť a napredovať, dostaneš aj nové hrivny a možno práve tie, o ktorých dnes sníváš a cítiš sa byť nedostatočný, pretože ich nemáš, kým ich ostatní majú.

Možno sa ti to nezdá fér, možno si myslíš, že si si zaslúžil viac alebo že si iní zaslúžili menej. Nezabúdaj, že to sú veci, na ktoré ani jeden z nás nemôžeme vplyvať. Môžeme vplyvať iba na to, či náš život bude mať tendenciu vzrastu, alebo bude mať tendenciu úpadku. Preto zostaň verný, zostaň tvrdohlavý v robení dobrého a povďačný, že si dnes predivne utvorený rukou svojho Pána a som si istý, že žatva bude veľká a stonásobný úžitok a vzrast sa stane realitou pre teba!

DÚFAJ A VER

Ježišova sila sa neumenšila

Niektorí z nás sme od malička a niektorí možno kratší čas vyučovaní o Božej moci, o zázrakoch a dielach, ktoré Ježiš konal, keď bol chodiaci po tejto zemi. Možno sme niektorí o tom počuli len trochu, ale čo aj len jeden príbeh o Pánovi môže mať veľkú silu a vplyv na náš život. Každý z tých príbehov a svedectiev v Biblii o Ježišových uzdraveniach z rôznych nemocí nás povzbudí a posilní našu vieru, a inšpiruje nás to, aby sme sa aj my v ťažkostiach mohli stotožniť s tými ľuďmi, ktorým Ježiš pomohol.

To pozdvihuje našu vieru a nádej, že Ježiš také veci môže učiniť aj pre nás, v našom živote.

Na mnohých miestach v Písme, a ako napríklad aj v Matúšovi 9:2, Ježiš hovorí slová ako sú: „*Dúfaj, dieťa, odpustené sú ti tvoje hriechy.*“ Na inom mieste hovorí: „*Dúfaj, dcéra, tvoja viera ťa uzdravila.*“ Sú mnohé príklady, kde sa Ježiš s láskou obracia na človeka, ktorý má potrebu a po tom ako sa mu prihovorí, príde uzdravenie, odpustenie, pomoc... Ježiš rád hovorí dobré slová nádeje: Dúfaj, ver...

Aj my dnes sa stretávame s nemocami a ťažkosťami, ako aj ľudia v čase života Pána Ježiša. Mnohokrát bojujeme s hriechom, ťažkými pocitmi alebo máme útoky aj od rôznych ľudí vôkol nás. Je však nádej. Je ňou aj dnes Pán Ježiš. V každej ťažkosti a zlých okolnostiach máme vždy možnosť sa obrátiť na Pána. Vtedy je On tak, ako kedysi osobne, fyzicky, tak aj teraz, tentokrát svojím Duchom, prítomný pri nás a rovnako nám môže a chce pomôcť. Či počujeme dnes Jeho hlas? Počujeme tie slová nádeje? Vhlbme sa do príbehov, ktoré nám hovorí Biblia, ale sa posilnime aj vlastnými súčasnými svedectvami, a svedectvami iných. Rovnako nás môžu povzbudiť ako aj biblické príbehy. Keď si ich hovoríme jedni druhým, aj to nás povzbudí a posilní vieru. V tom všetkom môžeme vždy počuť tie Jeho milé slová, ktorými nás ubezpečuje, že Jeho sila uzdravovať sa neumenšila a Jeho túžba nám pomáhať v ťažkostiach neustáva. Aj dnes sa pozerá na nás a nám hovorí: Dúfaj a ver, ja vykonám.

Branislav Petráš

Viera zastavuje každý útok diablov!

Prednedávnom som ochorela. Začala ma bolieť hlava a ako sa deň blížil ku koncu, začala mi stúpať telesná teplota. No ja som chorobu odmietala, modlila som sa a môžem povedať, že som sa všeobecne dobre cítila. Večer som si ľahla spať, keď ma odrazu zobudilo búšenie srdca a krátky dych. Zľakla som sa, lebo som sa nemohla nadostač nadýchať, ale nečakala som ani sekundu. V tom istom okamihu som sa začala modliť, privolávať krv Ježišovu a na myseľ mi prišlo svedectvo jedného brata, ktorý povedal, aby sme vzali všetky zbrane Božie a aby sme začali rozkazovať. Začala som rozkazovať! V mene Ježiš som prikazovala, aby každá choroba, každá nemoc odišla z toho miesta. V mene Ježiš je záchrana, v mene Ježiš je uzdravenie, vyslobodenie. Odrazu som začala cítiť taký jemný, tichý vánok, ktorý prešiel cez moje pľúca a vedela som, že je to Boh. Jeho ruka zasiahla. Modlitba bola vypočutá. Boh je so mnou, Boh je s tebou, s každým, ktorý smelo a vo viere vykročí. Ľahla som si spať plná vďaky a lásky. Boh sa zasa dokázal v mojom živote. Boh je ten najlepší lekár, ktorého ty aj ja môžeme poznať. Ráno som vstala uzdravená Božou rukou. Žiadna choroba a útok diablov sa nás nedotkne, keď vykročíme vierou v tom silnom mene JEŽIŠ.

Alena Čapeľová

Žiadna choroba a útok diablov sa nás nedotkne,
keď vykročíme vierou v tom silnom mene JEŽIŠ.

Boh bez hraníc

Prvomájový kemp

„Všetko vládzem v tom, ktorý ma zmocňuje, v Kristovi.“
Filipanom 4:13

Keďže minulého roku boli znemožnené všetky stretávania, a teda neboli organizované žiadne kempy, skupina mladých ľudí sa rozhodla modliť, aby sa to isté nezopakovalo aj tohto roku. Ako odpoveď na modlitbu prišlo oznámenie, že sa uskutoční prvomájový kemp, čo je samo osebe veľkým svedectvom.

Kemp sa uskutočnil na Oáze Elim v dňoch prvomájových sviatkov a niesol názov „No limits“ (slov. „Bez hraníc“). Odozva bola veľká, mládež prišla ozbrojená láskou a radosťou, a predovšetkým prišli s očakávaním, čo dovolilo, aby Boží Duch konal a robil zmeny v ich životoch.

Krásne dva dni spestrené pozitívnou atmosférou bolo možno zažiť na kempe. Pekné počasie dovolilo, aby sa odohrali rôzne športové aktivity, súťaženie v grilovaní, táborový oheň a podobne.

Tohto roku kazateľmi na večerných službách boli Vladislav Širka a Dan Tomášik. Chvály viedli kemperi z rôznych zborov. Cez kázané slovo a modlitby mnohé životy boli dotknuté, mnohí boli posilnení a vyzvaní, aby sa život bez hraníc stal ich životným štýlom. Boh po nespočetnýkrát znovu preukázal svoju milosť a lásku, ktorou bezhranične miluje každého. Niekoľko osôb prijalo krst Svätým Duchom so znamením hovorenia v iných jazykoch.

Slúžime Vládcovi, ktorý je bez hraníc. My sme ľudia, ktorým Boh určil hranice, aby sme chodili s Ním a spoznávali Ho ako Boha, ktorý je bezhraničný. Marek 11:23 hovorí: *„Amen Vám hovorím, že ktokoľvek by povedal tomuto vrchu: Zdvihni sa a hod' sa do mora! a nepochyboval by vo svojom srdci, ale by veril, že sa stane, čo hovorí, bude mu, čokoľvek by povedal.“*

KTOKOL'VEK a ČOKOL'VEK, a preto neboj sa vykročiť za Ježišom vo svojom ohraničení, pevne ver, lebo On je neohraničený. On je mocný vykonať, čo potrebuješ vo svojom živote. On dáva silu slabým, On uzdravuje nemocných, On činí to, čo sa nám zdá nemožné! A preto, pod smelo za Ním, lebo istotne dosiaheš čokoľvek!

Lýdia Murtinová

Stretnutie v Jeruzaleme (Susret u Jerusalimu)

Vzrušujúci životopis Lydie a Dereka Princa.

Lydia Christensen Prince (1890-1975) bola učiteľkou v Dánsku, v oblasti domácej ekonomiky. Od roku 1925 bola vymenovaná za riaditeľku odboru domácej ekonomiky. Lydia bola najmladšia zo štyroch sestier v bohatej rodine.

Na prvý pohľad mala úspešný život, ale toto všetko jej nedávalo zmysel života. Hľadala niečo viac, hľadala niečo, čo vyplní prázdnotu jej srdca. Lydia začla čítať Bibliu a spoznala Ježiša a vyplnil jej prázdnotu a dal jej zmysel života. Po viacerých mesiacoch strávených na modlitbe, v októbri v roku 1928, Boh ju poslal do Jeruzalema, kde aj odcestovala.

V tejto knihe sa čitatelia môžu dozvedieť o Božej ochrane v jej živote a o jej ceste do Jeruzalema, kde stretla svojho manžela Dereka Princa.

Derek Prince (1915-2003) narodený je v Indii, v britskej vojenskej rodine. Počas druhej svetovej vojny sa stretol s Ježišom a táto skúsenosť mu zmenila život.

„Mojou zodpovednosťou bolo modliť sa a Boh sa mal postarať o to, ako odpovie na moju modlitbu.“

„Nedokázala som utiecť od slov, ktoré povedal Kristus: „Proste a dostanete.“

Ak Kristus prikázal nech prosíme, nemôžem očakávať, že mi bude dané bez prosby.“

Lydia a Derek Prince v tejto knihe opísali ich vzrušujúci život s Ježišom Kristom. Osobne ma dojala ich veľká viera v nepriaznivých okolnostiach a posolstvo, že jediný zmysel života nájdeme iba v Ježišovi Kristovi.

Marína Topol'ská

Pravdivý príbeh
o viere, láske a
zázračnej moci
modlitby.

Povolanie k svetlu

Na okraji priepasti sama ja stojím,
vôkol sa obzerám, nikde nikoho nevidím.
Ale tu zrazu svetlo zablesklo,
idem a idem ja k tomu svetlu.
Ako tak idem, silu už nemám,
svetlo len stúpa a čoraz je väčšie.
Keď som sa ku nemu dost' priblížila,
počujem slová: „Neboj sa, ja ťa zachránim!“
Neviem, čo urobiť, či ďalej kráčať,
či tuná zostať?
Idem - napred, len napred.
„Neboj sa,“ kto to hovorí,
keď nikde nikoho nevidím?
„Neobzeraj sa do tej priepasti.“
Priepasť je hlboká, priepasť je široká,
priepasť je nekonečná, tmavá a studená.
Tam z toho svetla hlas sa mi ozval.
Kto to môže byť, že mňa úbohú pozná?
Áno, to je Spasiteľ, to je môj Ježiš.
On vidí teba - on vidí mňa i v najväčšej tme.
Svetlo mi svieti každým dňom viacej,
lebo ja Ježiša každý deň lepšie poznám.
Povolal ma zo tmy k tomu Jeho svetlu,
aby som nezhylna, ale aby som na večnosť žila.
Dal mi slobodu, dal mi tú lásku
hlbokú, širokú, nekonečnú, ale veľmi horúcu.
Už viacej nežijem vo tme,
nie som na okraji priepasti.
Dal mi svetlo, lásku do môjho srdca
a chráni ma od všetkého zlého.
Spasiteľ Ježiš, Tebe chcem slúžiť
a pre Teba len chcem na večnosť žiť.
Viacej sa nebojím hocičo príde,
lebo ma Ježiš naveky vytrhne.
Tam sa ty utiekaj ku Ježišovi
a všetkým hovoriť a svedčiť
o Jeho spasení.

Katarína Tomášiková

Idem napred,
len napred.

Dva druhy pravdy

Je v kresťanstve možné, aby niečo bolo pravdou „pre teba, ale nie pre mňa?“

Jedného dňa, nebolo to tak dávno, som sa rozprával so študentom o kresťanstve v areáli univerzity. Bol bystrý, inteligentný a môžem povedať, že sa vyznal vo vede a filozofii.

„Kresťanstvo je dobré pre VÁS,“ povedal, „no pre MŇA nie. Myslím, že by ste mali veriť v to, čo vás robí šťastným a dáva vám pokoj.“

„No, v tom by si mohol mať pravdu,“ povedal som. „Nie som tu preto, aby som ťa krmil svojimi názormi. Len mi dovoľ povedať pár myšlienok, nech vidím, čo si o nich myslíš. Poznáme dva druhy pravdy,“ povedal som. „Je tu názor, alebo preferencia ako: Mám rád čokoládovú zmrzlinu. Niektorí ľudia majú radi čokoládovú. Iní majú radšej vanilkovú. Niektorí sa špecializujú na účtovníctvo, iní na španielčinu.“

„Potom je tu iný druh pravdy: vedecká pravda. Napríklad zemská gravitácia. Funguje, či už tomu veríš, alebo nie. Predtým, ako bola objavená, jablká stále padali k zemi, však?“

„Správne,“ súhlasil.

„Dnes si väčšina ľudí myslí, že náboženstvo je na rovnakej úrovni ako NÁZOR,“ pokračoval som.

„Podobne ako obľúbená príchuť zmrzliny. Ale Biblia ukazuje, že duchovná pravda je viac ako ZÁKON GRAVITÁCIE. Je to pravda, či už veríš, alebo nie.“

„Teraz je ďalšou otázkou to, či je Biblia pravdivá, alebo nie,“ povedal som. „Myšlienka je nasledovná: Biblia hovorí, že nás náš hriech oddeľuje od Boha, a jedinou cestou ako tento problém vyriešiť, je skrze Ježiša Krista.“

„Môžeš veriť čomukoľvek chceš,“ povedal som. „Nie som tu na to, aby som ťa nútil veriť mojej ceste... Ale ak máš pravdu ty a ja nie, tak nič nestratím. Keď zomriem, jednoducho sa premením na prach. No ak mám pravdu ja a ty sa mýliš, mohol by si večnosť stráviť oddelený od Boha. Nemá cenu aspoň to preskúmať?“ Môžem povedať, že o tom začal premýšľať.

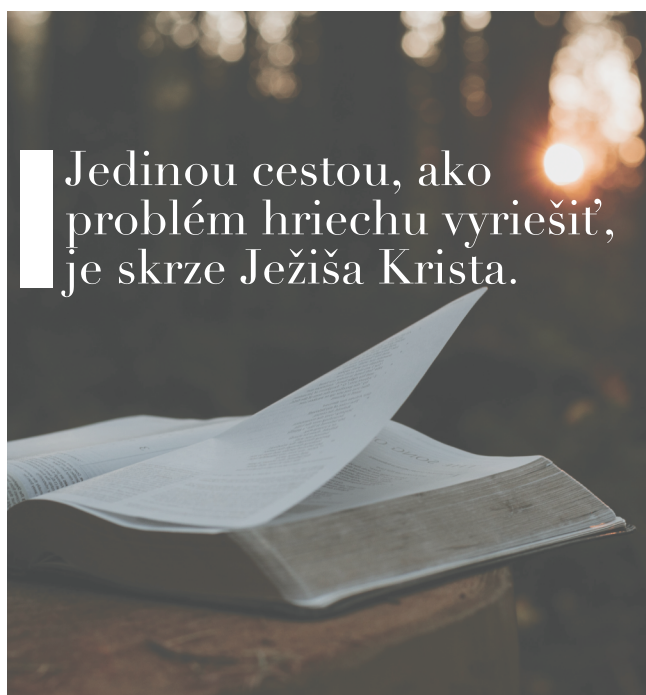
Mnohým ľuďom sa nepáči myšlienka, že jedine kresťanstvo je cestou, ako sa dostať do neba. A ja ich za to neobviňujem. Znie to povýšenecky. No väčšinu času si myslím, že títo znechutení ľudia cítia, že je to jednoducho zle pochopené. Keď Ježiš povedal, „Ja som cesta, pravda i život,“ nechvastal sa a nehovoril, „Som najlepší. Jedine ten, kto mňa nasleduje sa dostane do neba.“

Bolo by to ako vraviť, „Cez Grand Canyon vedie len jedna cesta. Nemôžeš ho preskočiť, prejsť naprieč pešo, ani v aute. Musíš si vziať helikoptéru.“ Podstata problému je tá, že je tu len jedno riešenie.

Kvôli našim hriechom nie je možné dostať sa k Bohu. Ak sa snažíme získať Božiu priazeň našim „dobrým“ životom, nepohneme sa ďalej. Ak sa snažíme byť nábožnými, aby sme sa dostali k Bohu, zasekneme sa. Avšak Boh k nám dosiahne. Ježiš Kristus prišiel, aby nám bolo odpustené a mohli sme s Ním mať vzťah. Môžeme sa pokúšať prísť k Bohu dobrými skutkami a náboženským úsilím, ale Ježiš povedal, že takto to nefunguje.

Ježiš nepovedal len, že „Nikto nepríde k Otcovi, okrem cezo Mňa,“ ale povedal aj, „Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ Keby tu dnes boli iní muži, ktorí sú Bohom, myslím, že by tu boli aj iné cesty ako sa dostať do neba! No Ježiš je jediná osoba v dejinách, o ktorej viem, že spĺňa požiadavky!

Zdroj: internet

Jedinou cestou, ako problém hriechu vyriešiť, je skrze Ježiša Krista.

BOHU NEZÁLEŽÍ NA TOM, KDE SI, *ale kam ideš*

Príbeh o Jonášovi je jeden z najunikátnejších príbehov v Božom slove. Tento príbeh sme všetci pravdepodobne počuli v nedeľnej škole alebo sme pozerali kreslený film o ňom. Príbeh o Jonášovi je však omnoho hlbší, ako ho rozprávky na dobrú noc a filmy predstavujú!

V knihe, ktorá nosí jeho meno, Jonáš píše o svojom životnom zážitku, svojich postojoch, nespokojnosti a o svojich pochybnostiach. Hneď zo začiatku nám je jasné, že aj Boží ľudia majú svoje nedostatky, pochybnosti, nespokojnosti. Jonáš bol človek, ktorý pevne veril a žil podľa princípov, ktoré YHWH dal Mojžišovi na vrchu Sinai. Bol človek, uistený do svojho Boha a Jeho zákon natoľko, že aj keď mu YHWH, Boh, ktorý napísal zákon, povedal, že má robiť inak, nechcel uhnúť a celou silou sa snažil tomu vyhnúť.

Jemu to pravdepodobne nebolo jasné, ale my, čitatelia, si to jasne môžeme uvedomiť. Aj keď jeho presvedčnosť bola dobrá, princípy správne, jeho problém bol, že nebol prispôsobivý v uplatnení tých pravdivých princípov. Poznať Boží zákon a Jeho princípy je výborná vec. Avšak kýmkoľvek nie sme podriadení Svätému Duchu, aby nás učil ako ich v danej situácii uplatniť, čitateľom vôkol

nás sa náš príbeh zdá taký, aký sa Jonáš pozdáva nám.

Napriek Jonášovej tvrdohlavosti, popri tom, že bol vzdorovitý, nepodriadený Bohu, Boh našiel spôsob, aby ho použil na svoju slávu. Božia milosť je v tomto príbehu zrejmá! Často obdivujem ako sa Niniveh, to veľké mesto, obrátilo a robilo pokánie na Jonášovu kázeň, ktorá bola taká nedostatočná, bez štruktúry, bez podania, čo sa od nich očakáva. Jonáš kázal to, čím Jonáš bol. V jeho kázni vidíme tvrdosť, bez možnosti na otázky alebo vysvetlenie. Podal fakty v jednoduchej kázni, ktorá mala 5-6 slov, otočil sa a išiel sa poďívať ako ich Boh zavrhne. Vieme však, že nebolo tak. To, čo si ani Jonáš pravdepodobne neuvedomil bolo, že Boh riadil jeho cesty, využil jeho nedostatky a pády, aby zasiahol a spasil Niniveh.

Niniveh bolo pohanské mesto, ktoré slúžilo bohu menom Dagon. Ak študujeme históriu, ľahko sa dozvieme, že boh Dagon sa podobal na človeka a rybu.

Bol to boh ryba, ktorého si ľudia v tom meste uctievali. Všetci sme počuli o veľrybe, ktorá pohltila Jonáša a vyplula ho pri pobreží Niniveh. To, čo nám Jonášov záznam nepodáva je to, že ho pravdepodobne ľudia toho mesta

videli, a chýr o tom sa rozšíril po celom meste. A keď prišiel človek, ktorého vyplula veľryba, v ich očiach sa to pozdávalo ako keby sám Dagon prišiel a kázal im kázeň pokánia. Skrže toho Jonášove slová neboli také dôležité, ako to, že Boh riadil jeho kroky a jeho cestu.

Jonáš bol a zostal tým, čím Jonáš bol. Od začiatku vidíme sťažovanie sa, neposlušnosť k Bohu a Jeho slovám, voľby, ktoré išli vždy opačným smerom od Božej vôle. Ale v 2. kapitole môžeme vidieť, že Jonáš robí pokánie. A aj keď odišiel od Boha, bol v otvorenom vzdore, Boh využil jeho situáciu tak, ako keby ju od začiatku plánoval.

Bohu nezáleží na tom, kto si, na ktorej ceste sa nachádzaš. Nezáleží Mu ani, či si až po tento bod bol vzdorovitý a žil život podľa svojej vlastnej vôle, alebo seba nazývaš kresťanom, vieš Jeho zákon, ale ako aj Jonáš, nenávidíš tých, ktorí sa ti pozdávajú, že tak nežijú.

Najmenej dôležité v tom, ako sa tvoj príbeh skončí, je kto si a kde si. Dôležité je, či urobíš pokánie a podriadiš sa Jeho vôli. Možno si myslíš, že sa tvoj príbeh už nemôže dobre skončiť.

Ak je tak, prečítaj si príbeh o Jonášovi ešte raz! Uvedomuj si kontrast za účelom porovnania Jonášovej nedokonalosti a Božej trpezlivosti a milosti preukázanej voči nemu. Uvedomíš si pravdu, tú najsvätejšiu! Boh je láska a Jemu nezáleží na tom, kde si, ale ktorým smerom ideš!

Vyzývam ťa, zvol' si cestu za Ježišom! Neodmietne ťa, ale prijme s láskou, urovná tvoju cestu a dá ti budúcnosť ponad tvoje očakávanie!

Matúš 12:20 „*Nalomenú trst' nedolomí, hasnúci knôtik nedohasí, kým neprivedie právo k víťazstvu.*“

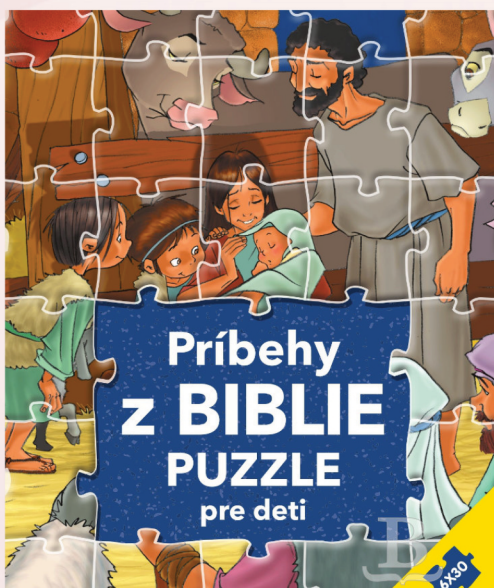
Michael Hromčík

*Zvol' si cestu za
Ježišom! Prijme ťa
s láskou a urovná
tvoju cestu!*

*Napriek Jonášovej
tvrdohlavosti,
Boh našiel spôsob,
aby ho použil na
svoju slávu.*

Z NAŠEJ PONUKY VYBERÁME

Puzzle Biblia pre deti

Môžete prechádzať najobľúbenejšími biblickými príbehmi Starej aj Novej zmluvy, zatiaľ čo z nich bude Vaše dieťa skladať puzzle. Deti sa takto môžu učiť biblické pravdy a súčasne si zdokonaľovať koordináciu rúk a očí, jemnú motoriku a logické riešenia úloh.

Kniha obsahuje 6 biblických príbehov na dvojstranách. Skladanie puzzle je uľahčené čierno-bielou potlačou obrázku, vďaka ktorej to zvládnu aj menšie deti.

cena: 1500,00 din

ONLINE SPEVNÍK

Novinka na webstránke

Máte obľúbenú pieseň v angličtine a neviete nájsť preklad? Počuli ste tú pieseň preloženú, ale nezapamätali ste si celý text? Chceli by ste ju hrať a spievať doma alebo vo Vašom lokálnom zbore, ale nepoznáte akordáciu?

Máme pre Vás dobrú správu! Novinkou na webstrane združenia Manna je položka s pravidelne ažurovanou zásobou prekladaných piesní v slovenčine a v srbčine, aj s akordami.

Môžete ich vyhľadať cez Google, navštívením webovej stránky združenia Manna alebo na nasledovnom linku:

www.manna.org.rs/lyric

Objednajte si na adrese:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠŤANSKÝCH HODNÔT „MANNA“
KULPÍN 21472, Radnička č. 23, SRBSKO Tel/Fax: + 381 21 22 86 988
E - mail: casopis.manna@gmail.com | webová adresa: www.manna.org.rs